

Med hospicepræsten på job

”Der er ingen vi ikke kan gøre noget for, selvom det er umuligt!”

En sætning forfattet af digteren Inger Christensen. Den sætning karakteriserer vores arbejde på Gudenå Hospice i Brædstrup. På hospice kommer mennesker for at leve deres sidste tid.

Mennesker, som har brug for smertelindring, for omsorg og kropslig pleje og velvære, så det liv, der er tilbage kan forme sig så godt som muligt.

Vi tager os ikke bare af den syge, men også af familien, som også lider, når den de holder af, har ondt og skal dø.

Vores tilbud omfatter læger, sygeplejersker, fysioterapeuter, psykolog, musikterapeut, kok og præst.

Vi arbejder alle inden for det felt, at ”når der ikke er mere at gøre, er der stadig meget at gøre.”

De små ting i den sidste tid gør den allerstørste forskel.

Stegt lever, flæskesteg og kærlighed

En patient havde et ønske om at få stegt lever til middagsmad, så blev det lavet som middagsret til denne patient. En pårørende kunne sådan tænke sig at spise med en sidste gang efter hustruens død: ”om dog ikke kokken kunne lave flæskesteg”, for nu stod den fremadrettet kun på færdigretter, da han desværre slet ikke kunne lave mad.

Banale eksempler, men når håbet er indskrænket til dagen i dag, så kan selv stegt lever og flæskesteg få solen til at lyse midt i mørket. Et glimt af noget godt, et ønske, som blev opfyldt, er rigtigt vigtigt, når nuet er det eneste, vi har. Og kærligheden som en fortælling, der viser vejen frem.

Som når børnene en sidste gang puttes ind til den mor, som i bevidstløs tilstand måske sanser mere, end vi aner, og børnene gør det i hvert fald helt sikkert. Og så lå de der en af gangen og puttede sig ind til mors varme krop med mors arme omkring sig og indsnusede for sidste gang duften af

mor. Og den lille på tre vil sikkert ikke kunne huske noget af det, men fortællingen om den sidste nat mor levede, og hvor de var hinanden nær vil få uvurderlig betydning. Da der tilsyneladende ikke var mere tilbage, var der nærheden tilbage. Noget at gøre, selvom der ikke var mere at gøre.

Samtaler

Jeg selv som præst har mange samtaler på hospice med både patienter og pårørende. Samtaler om døden, der kommer og den sidste tid, hvordan skal begravelsen være, hvad vil den anden gerne huskes for, og hvad vil de pårørende huske, om den de holdt af og nu snart skal miste.

Og mest taler vi om livet, får sat ord på det svære og usagte imellem dem, der er tilstede, får talt om kærligheden og det vigtigste, at de havde hinanden. Jeg hjælper dem til at være i det sværeste af alt: i lidelsen, i sorgen, i tabet. Jeg er vidne til deres smerte.

Og afmagten er vi fælles om: den syge og jeg, de pårørende og jeg. Vi ville så gerne gøre noget, der forhindre sygdommen og dødens komme. Det kan vi ikke. Men vi kan gøre noget andet. Vi kan sætte ord på vores fælles vilkår i dette liv, at vi skal af med det igen, og på den måde måske mindske den ensomhed, som også er i lidelsen og i døden.

Prøve at få det bedre....

En ung mand, som kom på hospice, hvor han døde dagen efter, skriver i sin blog på nettet: "Det er min sidste dag på sygehuset. Til

gengæld skal jeg i morgen have min første dag i mit nye hjem. Jeg er uhelbredeligt syg. Derfor skal jeg bo på hospice. Det hele er så nyt. Refleksionerne over at være ved dette punkt nu må komme i min tætte kreds af elskede familie-medlemmer og venner. Men da jeg lå og tænkte på, om hospice var en mulighed en feberamt time, var svaret klart: "Hvis bare jeg kan prøve at have det bedre inden det er slut."

Det handler om at få det bedste ud af den sidste tid, er en fællesnævner for alle hospices. På den måde går

min tanke og deres formål forhåbentlig rigtig godt hånd i hånd. Hånd i hånd mod på et tidspunkt at finde den endelige fred". ("Anden omgang – en blog om at være ung og have kræft")

Der er ingen vi ikke kan gøre noget for, selvom det er umuligt, siger vi på hospice, og den unge mands håb: "Hvis bare jeg kan prøve at have det bedre inden det er slut". Det er visionen for hospice: når håbet er ude kommer et andet håb. Håbet om at havde det bedre inden det er slut!

Annette Hedensted, Præst på Horsens Sygehus og Gudenå Hospice